

Näinä vuoden harmaina hetkinä
tunnen oloni entiseksi,
kuin joskus mielessäni takaa vuosien,
takaa tuhannen syksyn ja talven.

Ja yhä sama lohduton
talvitaivas on ylläni.
Yhä tunnen hengityksen,
vanhan metsän havinan.

Ihmislihan syövereissä
kytee ikuinen ahdistus,
ja missä en ole yksin,
missä hengittää ihminen
on kaikki saastunut,
kaikki palanut
Jumalan rakkaudesta
ainoan äpäräpoikaansa.

Kylmä talventuuli hyytää
veren kristittyjen suonissa,
ja pelko jäyttää syvemmällä
ihmislihan suojissa.

Ja pian on hautajaisyo,
vanhan ja verisen tavan noituma.
Niin hekin saavat tietää,
tuntee muistoni julman loiston.